

Els de sempre i com sempre

Les relacions públiques de l'aristocràcia actual

A. ORTIGA

En realitat, ja ho deia don Pio Baroja Nessi, això de l'amor lliure era una propina que només podia permetre's la gent més rica. Els grans embolics eròtics de la cort reial francesa, en els seus bons temps, només eren possibles perquè els senyors i les senyores que se'n beneficiaven vivien a l'esquena d'uns milers de persones —encara no *citoyens*— que molt sovint malvivien. Per a més inri, com és ben sabut, els aristòcrates alegres que envoltaven el tron dels Capets es disfressaven de pastors i de pastorettes. Després, les disfresses desapareixien, no cal dir-ho, i tothom quedava *à poil*.

I, encara, sense arribar a

Totes les estratègies, pel bé de l'estat

exercicis tan generalitzats i de coneixement públic, l'aristocràcia sempre ha

pogut practicar la més variada relació sexual. No haver de llaurar, ni de fitxar a l'entrada i a l'eixida de la fàbrica, no haver de treballar com a bèsties per a mantenir la família legal, permet aquestes i altres llibertats, sobretot en països o en situacions en què el rigorisme religiós queda lluny. I si hi queda prop, com en el cas de Mònaco, on la princesa Carolina es va casar amb el seu marit actual saltant alegrement sobre les posicions vaticanes, tampoc no passa res: es mira cap a un altre cantó, i en pau.

Clar és que, abans, els escàndols eren més privats. L'anomenada premsa «del cor» —un eufemisme com un altre qualsevol— ha col·laborat esforçadament

a descobrir tota mena de tripijocs eròtics i sentimentals dels poderosos. I el punt més curiós d'aquest fenomen és que els abundants lectors d'aquestes aventures, ni s'irriten, ni protesten, ni s'avaloten. Ben al contrari, somriuen embadalits davant les alegries de llit de quatre desvagats, sense tenir la mínima perspicàcia per a comparar-les amb la misèria sexual generalitzada en què ells viuen.

Carolina de Mònaco pertany a una antiga família d'origen genovès, els Grimaldi. Més o menys, perquè si llegim el documentat article que els dedica Armand de Fluvià a la *Gran Enciclopèdia Catalana*, veurem que de tot allò a penes queda el cognom, sàviament reutilitzat per estranys successors. Es una família amb història, vaja, el cap actual de la qual, Rainier III, té el principat com qui té una botiga de les bones. Si la difunta Grace Kelly hi aportà —a banda els seus encisos personals— abundants recursos econòmics, el pes publicitari del negociet descahsa sobre les filles, Carolina i Estefania, i en molta menor mesura en l'hereu.

El que aquestes senyores han fet per difondre el nom del principat arreu del món és literalment impagable. S'han sacrificat pel bé del seu petit estat de totes les maneres imaginables: al llit, a la platja, al casino, al safari i al *boudoir* (on, segons Fuster, s'aprén la millor fillosofia). Fins i tot, aquests dies, Carolina i el seu marit intentaren fer el ral·li París-Dàkar, una gran aventura automobilística, malgrat que la pobra Carolina no té carnet de conduir. Tot siga per la pàtria.

Els tripijocs eròtics no molesten uns lectors que no fan comparacions